

Lawaetz (FP):

Det er klart, at også lovforslag nr. L 176 har sammenhæng med de øvrige lovforslag, måske er det en slags følgelovgivning. Jeg deler fru Grethe Fenger Møllers bekymringer med hensyn til, hvor store ekstra udgifter det vil give i amter og kommuner – og fru Ebba Strange var inde på noget af det samme. Hvordan finder man egentlig ud af det? Hvilke udgiftsstigninger bliver der? Tilsyneladende – hvis man læser teksten – bliver der tale om en fordobling, og så taler man bagefter om en udligningsordning, som ikke ligger helt klar, men man bruger udtrykket »efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse«.

Endelig skal eventuelle ubrugte budgettede midler vende tilbage til staten. Man kan næsten få den tanke, om det ender med, at staten kommer til at tjene på dette, mens kommuner og amter kommer til at bløde for det. Der er foretaget en masse beregninger, men det er svært at overse, hvem der skal betale. Det eneste, der vel er sikkert, er, at det bliver skatteyderne.

Så vil jeg godt sige, at nu har ordførerne – jeg selv inklusiv – været lidt venlige, og det har vi, fordi vi alle sammen synes, dette er en opgave, der skal løses, men samtidig er vi måske lige ved at glemme, at der kan være en langtidsstrategi for socialdemokratiet i disse forslag. Når man i dag i Berlingske Tidende kan se af en vælgerundersøgelse, som lektor Hans Jørgen Nielsen, Københavns universitet, har foretaget, at 54 pct. af venstrefløjspartiernes vælgere og 38 pct. af socialdemokratiets vælgere er ansat i den offentlige sektor, så kommer man til at tænke på Parkinsons lov, og så passer disse lovforslag jo glimrende. De offentligt ansatte er i deres stillinger med til at udvide den offentlige sektor, det er klart, det ligger i sagens natur, og jo større den offentlige sektor bliver, jo flere stemmer får socialdemokratiet og venstrefløjspartierne. Det vil sige, at der er en selvforstærkende cirkel, som man på den måde får til at køre: flere offentligt ansatte, flere vælgere, hvor man gerne vil have dem, og flere vælgere betyder igen, at man stemmer for flere i den offentlige sektor.

Når man bliver lidt nervøs, hvor man hidtil har været måske lidt for afslappet, er det, fordi hr. Taanquist kom ind på et af de ømme punkter, som vi startede med i morges.

Han omtaler, om end forsigtigt, produktion i den offentlige sektor, og af forsigtighedsgrunde starter hr. Taanquist med at sige, at man kunne producere til sit eget forbrug. Ja men det er da også en form for produktion, der går fra andre. Jeg kunne pege på, at man rask væk udvider håndværksafdelingerne i de større byer, først og fremmest i København, og det går fra de små håndværkere, fra det private arbejdsmarked. Og hr. Taanquist bevægede sig lidt længere ud og sagde, som det også smukt er udtrykt i teksten til lovgivningen, at såfremt det ikke generede noget, gjorde det ingenting.

Jeg vil altså godt lige pege på, at man nok skal passe på, at man ikke overser, at der ligger en eller anden langtidsstrategi bagved, som går ud på ganske stille og roligt at køre mere og mere produktion og mere og mere beskæftigelse ind i den offentlige sektor, at man simpelt hen, som det tidligere er sagt, bare flytter arbejdspladser.

Mimi Stilling Jakobsen (CD):

Der er to væsentlige momenter i dette lovforslag. Det ene er, hvis jeg må starte bagfra, at man nu åbner mulighed for, at de midler, der sættes af af kommunerne, kan bruges til at iværksætte arbejder efter jobskabelsesordningen.

Under debatten tidligere i dag om jobskabelsesforslaget har jeg sådan set givet udtryk for, at det nok ikke er dér, vore varme følelser ligger, og derfor behøver jeg ikke at gå mere ind på det. Jeg mener stadig væk, at det ikke kan være meningen, at det er kommunerne, der skal i gang med at producere, men lad det ligge.

Det andet væsentlige element i forslaget er, om kommunerne og amtskommunerne nu skal til at fordoble det beløb, som man pr. indbygger har afsat til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger. Det kan, som hr. Taanquist også var inde på, virke drastisk, og det mener jeg også det er. Det kan ikke nytte noget, at man bare siger: ja men flere kommuner og amtskommuner har i forvejen frivilligt afsat flere penge end dem, de var forpligtet til for at løse dette problem, og derfor bliver det, man nu skal gøre yderligere, ikke så forfærdelig meget. Man skønner oven i købet ifølge forslagets bemærkninger, at det er noget med 700 mill. kr., der på bud-